

I see you **

Naomi Velissariou in I see you.
Foto Anna van Kooij

Omslachtig en overdadig in zijn tekst, raadselachtig in zijn uitvoering. Waarom die rolschaatsen?

HEIN JANSSEN

I see you, van Naomi Velissariou (concept & regie), Rik van den Bos (tekst) en Eric de Vroedt (eindregie)

In Frascati Amsterdam 7/6. Daar t/m 19/6. frascati theater.nl

'Zullen we voor de verandering de hele voorstelling eens op rolschaatsen spelen?'

Ergens in het repetitieproces moet die gedachte in het hoofd van theatermaakster Naomi Velissariou zijn opgekomen. Het idee heeft haar vervolgens niet meer losgelaten. Dus kijken we in haar nieuwe voorstelling I see you vijf kwartier aan tegen drie rolschaatsende acteurs.

Naast Velissariou (concept, regie & spel) zijn dat Bram Coopmans en Sadettin Kirmizyüz. Rik van den Bos schreef de tekst, Eric de Vroedt tekende voor de eindregie.

Allemaal moeten zij die rolschaatsen dus hebben omarmd en begrepen. Wat zouden ze kunnen betekenen? Dat deze drie personages wankel op hun benen staan? Dat het leven één lange, rollende beweging is - van geboorte naar dood? Of misschien dat rolschaatsen goed is voor de kuitspieren?

Het publiek zit in een U-vorm om het speelveld heen en ziet dus voortdurend die drie acteurs voorbij rollen. Naomi doet dat het makkelijkst, ze is bijna een kunstrijdster-op-de-rolschaats. De mannen zijn wat stroever, maar blijven goed op de been. Meestal gaat de beweging van acteren naar voren en dan weer terug. Soms ook zijn er rolpatronen en cirkelbewegingen om elkaar heen.

I see you is een 'zware deconstructie' van Jean -Paul Sartres Huis Clos (1943), staat op de flyer. 'De hel, dat zijn de anderen', schreef Sartre in zijn existentialistische eenakter. De anderen bepalen ons lot, onze gedragingen en de consequenties daarvan - daar is geen hel voor nodig, daarvoor is het aardse afdoende.

Pas na een half uur wordt een beetje duidelijk met wie we in deze voorstelling te maken hebben. Een broer, een zus en een vreemde man (die vreemd gaat). Dolende zielen, die ieder voor zich op zoek gaan naar zingeving, resulterend in onaangename seksuele strapatsen.

Broer Sadettin komt op het strand een reuzenpad tegen, wiens reet hij likt, terwijl zus Naomi op dat moment bijna wordt verkracht door de vreemde man. Die anekdotiek is er nog wel uit te halen, maar verder is tekst van Rik van den Bos te overdadig, omslachtig en bewust gewichtig. Eigenlijk bestaat I see you uit drie monologen, die onhandig door elkaar zijn gesneden. Waarbij Velissariou overigens het meest overtuigend is, omdat zij ook echt in dit bizarre rollenspel lijkt te geloven.

Gelukkig is er voortdurend een dreigende soundtrack (van Jimi Zoet) te horen die deze theatrale trip nog iets onheilspellends geeft. Het lichtontwerp van Attila Nemeth is opmerkelijk: van flikkerende tl-balken via hard voetlicht tot

volkomen duisternis.

I see you speelt zich minstens tien minuten in het pikkedonker af en is dan het spannendst.